Bortglömda stränder

سَواحل مَنسيّة

Dikter på Svenska och Arabiska

قصائد بالسويدية والعربية

Gebran Saad

جبران سعد

Bortglömda stränder

Dikter

سواحل منسية

قصائد

Gebran Saad

جبران سعد

Översättning från arabiska: Jasim Mohamed

Email: gebransaad1@gmail.com

Layout: Jelgavas Tipogrāfija
Tryck: Jelgavas Tipogrāfija, Lettland 2017

Innehåll

فهرس القصائد بالعربية

12 x en dikt

12 قصيدة واحدة

1

[Och sedan kastade de oss]
nakna i havet
Jag sjönk ensam mot diktens slut
Skummet i min mun var lyktor och andra ting
som havet kände till
Mina käkmuskler slappnade av
och jag landade mjukt
som en fågel efter en märklig resa
Var inte min far bland männen
som stenade kvinnan som föddes
bara för att förlåta oss våra synder.

1

[ثم رَبطونا عُراةً]

إلى صَدرِ البحر

فَغرقتُ وحدي إلى آخرِ القَصيدة ؛

رغىَ فَميَ قناديلَ و أشياءَ

يَعرفُها البَحرُ

ثُم أرخيتُ فَكّيَّ و تَهدَّلت

كطائرٍ حَطَّ بعدَ سَفَرٍ غَريب ...:

ألَم يَكن أبي يوماً مع الرُماةِ

و راشقي الحجارة

على تلكَ المرأة التي وُلِدَتْ

لِتَغفِرَ خَطايانا .

2

[**Gestalterna som vi berättar om**]
om och om igen,
de skålade till avfärdens ära
men stannade kvar ändå och drunknade
under glömskans täcke
De lät ruset grumla den längtan
till bergen, till landet
som deras ögon bar på
De vandrade sedan bortom sig själva
Nu minns vi havets sista skrik
och de skälvande platserna

Medan vi väntar på brev
skrattar vi
tills våra revben knakar
och tills kylan sjunker ner i sorgen
Damen, varifrån är du då
Är du den som har vuxit
i brevens skugga
för att få höra om så bara en liten nyhet
även om den skulle handla
om de som lät ruset grumla den längtan
deras ögon bar på,
de som skålade till avfärdens ära.

[الذين شربوا نَخبَ السَفَر]

نَوَّسوا مضاجعَهُم
وغرقوا تحتَ لِحافِ النسيان
دوَّخوا حنينَ أعينهم
إلى الجبالِ ،
البلادِ ،
ناسُ الحكايا
وَمَضوا في غُربةٍ لا توصَف ...
اليومَ نَسترجعُ آخرَ صرخات البحر
ونتذكَّرُ الأماكنَ المُرتجِفة

.....
....

بإنتظارِ الرسائلِ
تَضحكُ تَضحكُ
حتى تُطقطِقَ أضلاعُنا
وفي الأسى يَغفو البَرْدُ ؛
فمن أينَ يا سيدةً
كَبُرت
تحتَ فيء المكاتيب
لكي تعرفَ وَلَو خَبَر
الذينَ دوَّخوا حنينَ أعيُنِهِم
الذينَ شربوا نخبَ السَفَر .

3

[**När jag föddes**]
dog syndernas stjärna
och siarna övergav sina grottor
Människors liv blev en sång
för mitt hjärta
Efteråt sträckte sig deras vita händer fram,
kokade min sorg i tunnor,
skruvade isär mina kroppsdelar
och hängde mig på sina begärs linor
Jag lade mig på min blåa skräck
och reste

En hand från någonstans bortom tomheten
räckte fram sina illusioner,
drev mig upp på tåg
och jag reste på räls av moln
över ödemark
Havet vidgade sig,
reste sig som galler
för att skydda sina stränder
Natten tände sin lykta vid världens ände
för att fullborda frånvaron.

[ولمّا وُلِدتُ] إلى أبي

ماتَت نجمةُ الخَطايا
و غادرَ العرّافونَ مناجِمَهُم
صارت حكايا الناسِ
أغنيةً لِقَلبي
ثم تقدَّمتْ أياديهُمْ البيضاء
لِتَغلي حُزني
في براميلِ أحلامِهِم ،
فَكّكوا لي أعضائي
و نشَروها على حبال رغائِبِهم
فتمدَّدتُ على خوفي الأزرق
و غرقتُ في السَفر
...
....
اليدُ ما بعد الفراغ
تمُدُّ أوهامَها
لِتلُفَّنا في القطارات
فنسافرُ في سِكَكِ الغيوم
و تجاعيدِ الفَلوات
البحار تُزَيّحُ شواطِئَها
وتمدُّ أضلاعها
لتَحميَ اليابسة
و الليلُ في قُرنة الأرض
يُشعلُ قنديلَهُ
لكي تَضِجَّ المسافات .

4

Till Beirut

[**Här i dödens grop**]
stenades angriparna
Vi skingrades
för att räkna stjärnorna och stadens fingrar
Smärtan bet åren i lederna
och böjde deras drömmar
De vandrarnas steg tystnade
såsom de värnlösa och vilsna molnen
Gevärskulorna dödade sina fiender
Bakom våra själar nattar en kvinna sitt liv
för att bota världen från dess dårskap.

إلى بيروت

[هذه حُفرة الموت]

ـ هنا رُجِمَ الغُزاة ـ

توزَّعنا على التَعب و حَواري الشتاء

لنَعُدَّ النجومَ و نُحصي أصابعَ المدينة

الألمُ يَعضُّ مفاصلَ السنين

و يُقوِّسُ أحلامَها

سَكَتتْ أقدامُ العابرين

عُراةٌ و بقايا غَيمةٍ خاطئة

و الرصاصُ يَصرعُ أعداءَهُ

و هناكَ ـ خَلفَ أرواحِنا ـ

سيدةٌ تُتَيِّم عُمرَها

لتُضمِّدَ جنونَ العالم .

5

En dröm

De nakna
som gjorde mig sällskap
glittrade som offrens ögon
Dödens fågel sänkte sig
för att picka korn av tårar
Huvuden vilade på axlarna
darrande av resans kyla

Tydningen:
Vi går in i den vinröda skogen
Där en grön demon vaktar drömporten
Natten en tändsticka på sömnens tåg
Den vita hästens gnäggande
far runt i trakten
och lukten av könsorgan
fyller syndens rymd med yrsel
De ropar in mig till sina bäddar,
överflödens skönheter
Bakom mina slutna ögon gungade
drömmen.

5

" حلم "

العُراةُ
الذينَ كانوا معي
لَمعوا كعيونِ الضحايا
فَانحنى طائرُ الموتِ
لِيَلتَقِطَ حَبّات الدموع ،
ثم تَكَتْ الرؤوسُ على أردافِها
ترتجفُ من بَردِ السَفر ...

التفسير :
دَخَلنا إلى الغابة القُرمُزيّة
ألجنيُّ الأخضرُ يَحرُسُ بابَ الحُلم
و الليلُ عودُ ثقابٍ
يُقَرفِصُ في قاطِرة النوم
صهيلُ الفَرَسِ البيضاء
يَتجوَّلُ في الأنحاء
و رائحةُ الأعضاءِ السِرِّية
تُدوِّخ فَضاء الذُنوب ...
نادَتني إلى سريرِها
فاتِناتُ النَعيم
و عيناىَ مُغمَضتان
تُمرجحُ الحُلمَ و المَكان .

6

[Vi var bortglömda stränder]
bortom väldens hav
Kropparna var statyer av rök
innan vi sjönk bland ruinerna
och innan dörrkarmen steg upp
mot skyarna

Kvinnor som drömmer om dagg
skrider fram emot sångens vatten
för att doppa galenskapen i det
medan en långväga röst skakar om
den ödsliga världens kyla
Havet ger vika för de kvinnor
som drömmer om horisonten,
medan de kvinnor som drömmer om dagg
fortsätter hit.

6

[كُنا كسواحلَ مَرمية]

وراءَ بحارِ العالَم

الأجسادُ تماثيلٌ من الدُخان

ثم غَرِقنا في الأبنية المَهدومة

و عَلَتْ إلى السُحُبِ

قناطرُ الأبواب

....

....

تَتقدَّمُ الآنَ النساءُ

الحالماتُ بالنَدى

لِتُغطِّسَ الجنونَ في مياهِ الأغنيات

و صوتٌ من بَعيد

يَخصُّ برودةَ العالمِ الكَئيب

ها هوَ البحرُ يَنحني

لِمَجدِ النساءِ الحالمات

بالمَدى

جاءَت النساءُ الحالماتُ

بالنَدى .

7

[Tillfälligt lugn i begärens krök]

Syndernas gudar har gett sig av
och talets sparvar återvänt till sina bon
Hattar pryder de vaknas huvuden
Vi anländer till natten med döda röster,
lutar oss mot den långa vägens kudde
och mellan våra revben skälver den kommande tiden
Bakhåll väntar på våra nakna kroppar
Sömnen färger av sig på den kalla ledan
och en kvinna ligger utsträckt
i den här korta historien.

7

[هدوءٌ مُؤقتٌ عند مُنعَطَفِ الرَغَبات]

لقد غابَت آلهةُ الخَطايا

وأوَت عصافير الكلامِ

إلى أعشـاشِـها

القُبّعاتُ تُزيّنُ رؤوسِ السـاهرين

نُمسـي كأننا نَغتال صَوتَنا

فَنرتكي على مخدَّةِ الطريقِ الطويل ؛

في الأضلاعِ يرتَجفُ الزمنُ الآتي

والكمائنُ تنتظرُ أجسـادَنا العارية

نومٌ يلوِّن برودةَ الضَجَر

و سَيّدةٌ تتمدَّد

في هذِه القِصّة القصيرة .

8

[Mellan två ytterligheter]
samlar vi lampor och gevärskulor i högar
för att ge ljus åt våra snäva timmar
och upplysa sömnens fiskar
tanken om de baklänges springande
Låt samtalet skrida fram
Det har skänkt oss legendariska medaljer
att hänga på våra älskades utmärglade bröst,
låt oss skrida fram på diktens hästar
genom våra själars förfallna dalgångar.

[وبينَ تطرُّف و آخَر]

نُكدِّسُ المصابيحَ و الرَصاصَ
لنضيءَ ساعاتِنا الضيّقة
و نَشرَحُ جيداً ـ لأسماكِ النَعَس ـ
فكرةَ الراكضينَ إلى خَلْفِهِم ...
فَلتَتَقدَم يا كلامَنا
يا مَن صَنعتَ أوسمةً خُرافية
لِتُعلِّقَها على صُدورِ المُحبّينَ الهَزيلة
ولنَعبُر إذن
على أحصنَةِ القصائدِ المُسنَّة
وديان نفوسِنا المُهتَرئة
تماماً كما ينبغي
بينَ تَطرُّف و آخَر .

9

[Utan gudinnor]
lever vi och dör mellan diktens början och slut
På våra inre fingrar vaggar vi
nätterna i våra själar och silverfärgade kullar
Fast sorgen är större än vågornas vakter
skapar vi ändå gränder och kvarter
Vi låter dem leka i vårt minne,
rulla över helgernas tak och skolgårdar
viskande till skolbänkarna årens alster
där inga gudinnor finns.

9

[وبدون آلهات]

نَموتُ و نَحيا من أوَّلِ السَطرِ
حتى آخر القصيدة
نُمرجحُ على أصابعِ ذاتِنا
ليلَ النَفسِ و التلالَ الفِضّية
وحُزنُنا أكبرُ من حَرَسِ المَوجِ ...
نَصنعُ أزقَّةً و زواريبَ
كَي تلعبَ مع ذكرياتِنا
نَتَدكربُ على أسطِحَةِ الأعياد
و مرابيلِ الباحات
فَتهمِسُ في أذنِ المقاعد
دفاترُ السنوات
بدون آلهات .

10

[För din skull skapar jag]
revben och rosor
för att upphäva sparvarnas
längtan till buskar vid avlägsna floder
Jag spräcker avståndet mellan våra kinder
Mor, sorgen far upp
på skräckens långa väg
på höga torn av tystnad
Jag kastar mig i flodernas famn
för att skapa revben och rosor för din skull.

[أصنعُ من أجلِك أضلاعاً وَوُرود]

لأكسرَ حنينَ العصافيرِ
إلى شُجَيرةِ الأنهارِ البعيدة
و أردُمَ حُفرةَ المسافاتِ
بين خَدَّينا
حتى تَضِجَّ دمُوعُنا المُهتَرِئَة
آه يا أمي
الحُزنُ يُعمِّرُ أبراجاً من الصمت
فوقَ فَزَعِ الطريقِ الطويلِ
و أنا أرتمي في حُضن الأنهار
كي اصنعَ من أجلكِ أضلاعاًوورود .

11

Till Laila och mig

[Pojkar broderar sömnen]
med ordens silver,
lyfter bort natten från de utmattades axlar
så de kan glömma bort sina nederlag
De packar sina fotografier
och träder ut ur speglarna
Så avslöjar de våra falska åldrar
Vi är den här våldsamma nattens blomma.

[أولادٌ يُطرِّزون النوم] لنا : أنا وليلى

بفضَّةٍ من أصابعِ الكلام
ويرفعونَ الليلَ
عن أكتافِ المُتعَبين
كَي يَنسوا الهزائمَ المُبَكِّرة ...
ــ أيضاً ــ
يحزمونَ صُوَرَهُم
ويُغادرونَ المرايا
لِيُكذّبوا أعمارَنا ؛
أولادٌ يُطرِّزونَ النوم
ونحنُ وردةُ هذا الليلِ
العَنيف .

12

[Medan jag försöker reda ut]
mina slitna år
gör läraren klassrummet i ordning,
ställer bänkarna tillbaka på sina platser
och lägger fram kritpennorna där de ska
Låt oss leka
Vi leker mellan vitheten
och fläckiga skoluniformer
Sedan försvinner vi inuti ringklockan
som knyter lektionernas rep
på ryggen av en komplicerad bok

Jag leker
tills bollarna får nog
medan min mors fasa håller ögonen på
ynglingens outgrundliga framtid
så han inte somnar längst bak
i de latas rad
och vaknar en morgon
med vuxna drag.

[ضِحكتان لي]
و أنا أرتّبُ سَنواتي المُهتَرئة
الأستاذُ يُهيّئُ المَقاعدَ
و الطَباشيرَ
فَنلعبُ نلعبُ
بين الحواري و المراييلِ المُبَقَّعة
ثم نَختفي
في الجَرسِ
الذي شَدَّ حبالَ الدُروس
إلى ظَهرِ كتابٍ مُعَقّد

دَمعتان لي :
ألعبُ ألعبُ
حتى تملَّ الكُراتُ
وخوفُ أمي يُراقِبُ
صَبيَّ المُستقبل البعيد
كي لا ينامَ في آخرِ السطرِ الكَسول
ويَكبُرُ ذاتَ صباح .

Dikter ur stormens ficka

قصائد من جَيب العاصفة

En sång till The Beatles

Denna värld liknar inte mig
och jag liknar inte den
I den finns inga pappersdrakar – barndomens
Inte ens en skugga av dem söker sig till mina dagar
för att väcka den blåa glömskan
i mina fingertoppar
Jag springer och springer för att hinna ikapp min instinkt
som alltid rör sig några ljusmeter framför mig
som vore jag en flyktig tid och en flyktig sanning
som vore jag det där trädet som rodnar
på Liverpools gator, min barndoms ledsamma och dystra gator
November, jag älskar dig
Österns sorgsna pelare, jag älskar er
Jag är guden som flytt till sig själv
Jag talar om min tillvaros olika ansikten
om ett liv som kommer till mig
från flyktiga leenden,
om min väntan på horisontens världar
som sover i min hand

Kom och spring med mig
Det vi utlovats har vi redan lagt bakom oss
Jag var den flod
som andades vid dina skuldror

jag är jag
du … jag

أغنية إلى البيتلز .

عالمٌ لا يُشبِهُني
و لا أُشبِهُهُ
ما مِن طائراتٍ وَرَقيّة - طائراتُ طفولَتِنا ذاتِها -
ما من خَيالٍ زارَ أيامي
لا في زوايا الفلواتِ ولا في طائرة
كي يُنبِّه النسيانَ الأزرقَ في أطرافِ أصابعي ؛
أركضُ أركضُ كي ألحَقَ بِحَدسيَ
الذي سَبَقني أمتاراً من الضوء
كأنني الأزمانُ والحقائقُ الزائلة
كأنني تِلكَ الشجرةُ المُحمرَّةُ أوراقُها ذَهَباً وخَجَلاً
في شوارعِ ليفربولَ البعيدة – شوارعُ ألعابِنا ذاتِها -
المَحنيَّة على الضَّجرِ والغَيم
أُحبُّكَ يا تشرين
أحبُّكِ يا أعمِدةَ الشرقِ الحَزينة
أنا الإلهُ الهاربُ إلى ذاتي
أتحدَّثُ عن وجوهِ أحوالي
عن حياةٍ قادمةٍ إليَّ
من الابتساماتِ العابرة
عن انتظاراتٍ لِعَوالمَ عَبرَ المَدى
تنامُ على يديَّ

تعالي نَركضُ وراءَنا
كلُّ هذا الأمام
ولم يَزَلْ " وراءَنا " يسبِقُنا
آهٍ، كنتُ نهراً يتنفسُ عند كَتِفيكِ
...أنا أنا
وأنتِ... أنا

Piller och amulett i immigrantens ficka

Tänk om det vore så att sömnen var ett piller,
och vi enkelt hade kunnat svälja det och sluta bekymra oss
för mardrömmar

Tänk om det vore så att godheten också var ett piller

Tänk om det vore så att våren inte hade varit
skönhetens smärtsamma flykt
från tidens nollpunkt
Då hade den kunnat dröja kvar länge
och vända allt mot nollpunkten

Tänk om det vore så
att det inte fanns länder,
länder och kartor

Tänk om det vore så
att barndomen var ett piller att svälja på en gång
Ja, då skulle evigheten inte behöva vänta länge på oss

Tänk om det vore så att jag kunde leva i hundra år,
att jag då kunde se min far som dog i sextioårsåldern
återvända från döden,
se att inga syriska dramatiska drömmare försvann

Du flyktens Gud,
när du på din väg mot intet går förbi
flyktiga ting, människor och ord,

förbi en närvaro av sorgsna fästningar
förbi vagnar fulla med nakna kroppar och tysta fioler,
be en bön
för elden
för främlingar som inte ens längre finns
i sitt eget minne
be en bön för oss
medan vi besjunger vårt öde.

حبوب وحِجاب في جيبة المُهاجر .

لَو أنَّ النومَ بِحبَّةٍ
نأخذُها فَنرتاحُ
وترتاحُ الأحلامُ من أحلامِنا

لَو أنَّ النبالةَ بِحَبَّةٍ (بلَيرةٍ)
نُعطيها لنا، وللناسِ
كَي نَبقى ويَبقوا نُبلاء

لَو أن الربيعَ لا يطُقُّ
من الزمنِ صِفر
ومن غُصَّةِ الجَمالِ السَريعةِ
....
....
نُعطيهِ حبَّةً
يصيرُ فيها كلُّ الزَمن
أزمنةَ جَمالٍ في وجهِ الصِفر

لَو أنَّ الأوطانَ
لا أوطانَ ولا خرائطَ لها

لَو أنَّ الطفولةَ حبَّةٌ
نأخذُها
فَيرتاحُ الأبدُ من انتظارِنا

لَو أعيشُ مائةَ عامٍ
فأرى أبي وَقَد ماتَ شاباً
في ستّينِ عُمرِهِ
أو
لَو يعودُ أبي من الموت
فلا يَختَفي الحالمونَ التراجيديونَ
من سوريا

لَو حبَّةٌ للبُكاء
فَلا يراها أحدٌ
وهي تَبكي
أو
حبَّةٌ للمُومِسات
فَلا يراها أحدٌ
وهيَ تخونُ عُريَها
....
....
يا عابرَ الأشياءِ والناسِ والكلمات
تلكَ قاماتٌ من القِلاعِ المُنتَحِبَة
تلك عرباتٌ من العُراةِ والكَمَنجاتِ
البارِدَة
سائرةٌ نحوَ اللاشيء
فَمن أجلِ النارِ والبُكاء
من أجلِ الغُرباء المَحذوفينَ من ذِكرياتِهم
صَلِّ لنا
ونحنُ نُغنِّي أقدارَنا
يا إلهَ الهربِ .

Änglarnas sista måltid i himlen över Homs

Soldat, döden har missat oss
Nu kan du sikta
Sikta mot barnets hals
Sikta mot fadern och hans metalliska svett,
mot hans galna testiklars vin
Sikta mot skoluniformen,
skolväskan och pennorna
Sikta mot min nakna kropp
och mina gudomliga bröst
Sikta mot mitt avsked från basilikakrukan,
dörrhandtaget
och vårt enda rum
Sikta
Sikta mot de unga kärleksparen i Homs
mot deras vintrar
och kyssar,
mot amuletterna i deras fickor
Sikta mot Marias sista mens
innan hon födde sitt enda barn

mot mig och begärets lukt som stiger mot mytens näsa

Soldat, sikta och glöm inte att sikta
mot din mor
och alfabetets farfäder i Ugarit

Jag ska be för dig
och glömma bort dig
efter min död

för den heliga andens skull.

عشاءُ الملائكة الأخير فوقَ سماءِ " حمص " .

تأخَّرنا عَن الموتِ
قالَت الأمُ للخُوَذِ المَعدَنيَّة
وعَرباتِ الجُند

هيه .....
انتَ
أيها الجُندي
سَدّد :
إلى أعناقِ الأولاد
ولحمِها الأبيضِ الطَريّ أولاً
سَدِّد
إلى ربّ العائلةِ وفولاذِ
عَرَقِهِ
ونبيذِ خِصيَتيْهِ
المَجنونِ
سَدِّد
إلى المَعاطِفِ والحقائبِ
المَدرَسيّة
وأقلامِ رصاصِ
التلاميذِ الفُقراء

إلى قامَتي العارية
ونَهدَيَّ الإلَهِيّين
سَدِّد
إلى وَداعي لأصيصِ الحَبَقةِ الصَغير
وذكرياتِ قُبضَةِ البابِ عن اصابعِنا
وغُرفةِ النَوم الوَحيدة
سَدّد

سَـدّد و انتبه :
العُشاقُ المَوتى في
حمصَ
كلَّ يومٍ
يَتبادَلونَ الشـتاءَ
والقُبُلات
إذَن
إلى تعازيمِ آيَةِ الكُرسـيّ
الخَجولةِ
في جيوبِهِمْ
سَـدِّد
إلى دَورَةِ الطمثِ الأخيرةِ
قبلَ أن تحبَلَ مريمَ
بوحيدِها

إليَّ وإلى دُخانِ الجِنس
الذي يصعَدُ من فَخذيَّ
نحو أنفِ الأساطير

وإلى أُمّكَ وأُمومَتي
وصُنّاعِ الأبجَديَّةِ الأولى
في أوغاريت
سَـدِّد
إلى عشاءِ الملائكةِ الأخير
على مَصاطِبِ العَدَم
سَـدّد
ولاتنسَ ....
قُبُلاتِ العُشّاقِ المَوتى
وخواتِمِهِم
ومطرِ الشـتاء
في حِمصَ

سَدِّد وسَدِّد
....
....
أيها الجُنديّ :
سأسجُدُ لأجلِكَ
بَعدَ المَوت
وأنساكَ
من أجلِ المَسيح .

Utan titel

Några minuter i åtta
eller kanske i nio
ska vi sitta igen på evighetens
övergivna bänk
med släta hakor och hemlösa halsar
allt för några utsiktslösa timmars skull
Tjejen, jag saknar dig
och de flyktiga molnen
över kyrkklockorna
Vilka dårar var vi inte
när vi stämde träff bakom sockenkyrkan
där stjärnorna vakade
över vattnet och kyssarna
De darrande läpparna älskade tidens bänkar,
älskade att vänta under intighetens valv
Så höj en gudomlig bägare
framför varje fönster mot minnet
Månen går upp så vacker för vår skull
Regnet sköljer evigheten i våra läppar
varje gång klockan slår åtta.

بِلا عُنوان .

في الساعَةِ الثامنةِ إلا دَقائق
أو التاسعةِ إلا دَقائق
سَنجلِسُ على مَقاعدِ الوَقتِ
المَهجور
بِذُقونٍ حَليقَةٍ
وأعناقٍ لا بِلادَ لها
كُلُّ ذلكَ لأجلِ ساعاتٍ وأيامٍ
تَنتظرُ لاشَيء ......
اشتَقتُ اليكِ يا صَبيَّة
اشتَقتُ الى الغُيومِ الهارِبَة فوقَ الأجراسِ البَعيدة
أيُّ جنونٍ كُنّا
وأنا ألاقيكِ خلفَ كَنيسةِ القَريةِ لَيلاً
حَيثُ النُجومُ حُرَّاسٌ للماءِ والقُبَلْ
والشِفاهُ المُرتَجِفَةُ
تَعشقُ مَقاعدَ الوَقتِ
والإنتظار
تحتَ قناطرِ اللاشَيء
فارفَعي قَدحاً إلهِيّاً
أمامَ كلّ نافذةٍ وذِكرى
القَمرُ يَطلِعُ لأجلِنا
بأناقةٍ لا مثيلَ لها
والمَطرُ يَغسِلُ أبديَّةَ شِفاهِنا
في كُلِّ الساعاتِ الثامنة .

Den andres rop.

Till Martin Heidegger

Människor som skyndar sig
mot middagstiden
för att värja sig mot fasan och skuggorna,
människor som klär av sig nakna
och tittar på de oåterkalleliga dagar
som bevittnade deras födelse
lägger inte märke till tiden
när den går förbi med samma gamla luft,
lägger inte märke till himlen
som går förbi och väntar på dem förgäves
på en annan gata

Människor som hör den andres rop
och förberett sig i tusen år
bakom rosorna och förlåtelsen
är tjurens byte,
tjuren som är vingarnas tjänare
De är slavar till de eviga ansiktenas eko
De röda fåglarna frågar dem alltid
om klockan
Ömheten och trollkarlar är deras följeslagare
som vore alla deras dagar en fest.

نِداءُ الآخَر .

إلى " مارتن هايدغر "

أولئِكَ الذينَ رَكَضوا
إلى الظَهيرة
كي يُبعدوا عنهُم الخوفَ
والظِلال ؛
الذينَ نَظروا عُراةً
إلى أيامٍ شَهِدَت وِلاداتِهِم
ولَم تَعدْ هُنا
مرَّ الوَقتُ قُربَهُم
حاملاً هواءَهُ القَديمَ
ولم يَنتَبهوا
ثُمَّ مَرَّت السماءُ
وانتَظرَتْهِمْ بَعدَ شارعَين
ولَم يأتوا ؛

أولئِكَ الذينَ جاءَهُم
نِداءُ الآخَر
وتأهَّبوا ألفَ عامٍ
خَلفَ الوردِ والغُفرانِ
سَرَقَهم النَّورُ خادِمُ الأجنِحةِ
وأضافَهَم إلى رَغَباتِه
فصاروا غُرباءَ مَنْسيينَ
يبيعونَ الوجوهَ الخالِدةَ
والصَدى
تَسألهُم الطيورُ الحَمراءُ
عن السَّاعة
ويَتبعُهُم الحَنانُ والسَحَرةُ
كأنَّهُم في يومِ عيد

Kristus återvänder till Galileiska sjön

O sjö,
o fiskare, båtar och solnedgång
berätta om mig
för barnen, för de två stjärnorna
Jag är det gudomliga vittne
som vid nattens rand offrar alla tider, alla visioner
Det finns ingen människa
och ingen båt heller som kan ta mig på en sista ut-
flykt.
Druckna, ohörbara, osynliga bröllopsfester i tumult
lyssnar till mig
Farväl min kvinna,
farväl molnen i mina handflator,
molnen i min röst
Evigheten lockar
till ett tempel av regn.
Rövare som knycker Gudarnas timmer och eld
korsfäster blommorna på min mors axel
O sjö,
jag var ett barn och ett berg,
red på årstiderna och gav mig hän åt kärleken,
Det finns ingen människa
Det finns ingen båt
Berätta om mig för barnen och de två stjärnorna
Min gamla passion blev en mynning för floderna,
och min kärlek en ny gudinna
utan instinkter, utan efterföljare.

المسيح يعود إلى طَبَريّا .

أيّتُها البُحَيرةُ
أيها الصيادونَ في غُروبِ مَراكبِها
أخبِروا عَنيَ الأولادَ والنَجمَتين
ها أنا
الشاهدُ الإلهيُّ
أُقرّبُ الأزمِنةَ والرؤيا
على حافَّةِ الليلِ في هذا العالم
وما مِن أحدٍ
ما مِن زورقٍ يأخذُني في نُزهَةٍ أخيرة
الأعراسُ المَخمورةُ تَصفو إليَّ
في صخبٍ لا يُسمعُ ولا يُرى
وداعاً يا امرأتي
وداعاً للغيومِ في راحتيَّ
وفي صَوتي
الأبديةُ تَخطُبُني
إلى كنائسَ من مَطر
سارقوا خَشبَ الآلهةِ
ونيرانَها
يَصلِبونَ الوردَ
على كَتفِ أمي

أيّتُها البُحَيرةُ
كُنتُ طِفلاً وجَبلاً
ثمَّ ركبتُ الفصولَ وأحبَبت
وما مِن أحَدٍ
ما مِن زورقٍ أخير

أخبري عَنيَ الأولادَ
والنَجمَتين
جُنونيَ القديمُ
صارَ مساقِطَ الأنهار
وحُبّي
إلهَة جديدةٌ
بِلا غرائزَ ومؤيّدين .

Kärlek i krigstid

Dina läppar som darrar
mot vinglaset
liknar en panikslagen armé som
gör sig redo för strid
Sedan början av natten
betraktar jag den stigande hettan
i det kalla satängtyg
som går mot sitt öde
Jag avundas mina händer och läppar
som kommer att dela skatter
med tomhetens gränser
norr om sommaren
Ta ett steg bakåt och se på avstånd
Vi döljer vår nakenhet med hattar
Gevären dödar fienden
för att dölja konsekvenserna av meningslösa krig
Rädslan har upphört
Intet och den röda tidens soldat
är bakom oss
Se och dröm inte mera
Månen har bäddat
Så låt oss fara mot vår gräns,
var och en med sin rustning
Inget annat ovan oss än
avgrunden.

حُب في زمن الحرب .

شَفتاكِ المُرتَجفتان
على حافّةِ القَدَح
النَبيذيّ
تُشبهُ جيوشاً اصابَها الهَلَع
وهيَ تَستعدُّ للحَرب ؛
من أوّلِ اللَيل
وأنا انظرُ إلى الساتانِ
كيفَ يحرِقُ برودَتَهُ
ويَشتهي مَصيرَهُ
و احسُدُ يَديَّ وشَفتيَّ
التي سَتَتقاسَمُ الكُنوزَ
وحدودَ الفراغ
شَمالَ فصلِ الصَيف ؛
انظُري مِنْ بَعيدٍ
القُبّعاتُ تَلُمُّ عُريَنا
والرَصاصُ يَصرَعُ اعداءَهُ
كي يُغطّي الحروبَ
العَبثيَّة ،
لقد هَرَب الخوفُ
جُنديُّ الزمانِ الأحمر
والعَدَمُ صارَ خَلفَنا
انظُري
و لاتَحلُمي اكثرَ
القَمَرُ فَرَشَ السريرَ
سَنمضي إلى آخِرِنا
كُلّ بِأسلِحَتِهِ
ولاشيءَ يَعلونا
إلاّ الهاوية .

Den syriska flickan

Jag är den skygga flickans lik
som vakar över Syriens ödelagda gator
Jag är ljuset
som ikoner och apostlar håller sig tätt intill
dagar och nätter
Jag är den som hoppet övergett

Jag är kritan och pappersleksakerna
som före och efter skapelsen av världen
vandrar mellan klassrummen och de mäktiga färgerna
i rosornas dalar

Jag är barnens eviga oskuldsfulla föreställningar
och vattenfallens minne vars jämmer
störtar lodrätt i den vida tystnaden

Jag är alla som lidandet har gjort större än gudar

Jag är den som efter sin död lånat
grannens nål, sytt samman soldaternas armar
med den rätta vägen

Jag är de strypta åskorna
och de dundrande skratten
över skyskrapor i New York
På min barndoms kind
rinner nationernas hat

Jag är alla som dog i gudomliga explosioner istället
för er,
de som efter tusen år
tecknade ned sina elegier
på kyliga böners tavlor

Jag är de första och de sista människornas rökelse,
är helgonet som klockorna och sjöarna lyssnar till
Himlen är mitt enda ansikte

Under min klack förenades
ryktbarheter med flugor,
medaljer
logiken
filosofisk dynga
hjältarnas mustascher
och valsen
Jag skänktes lidande för att befria gudarna
från sina synder

Jag är er förtvivlade mor
som ingen kan trösta
Jag önskar att jag aldrig blivit till

Jag är det blinda vattnet
och de två templens vallfarare
Örnar och tigrar
lyder mig
Jag vallar dem med fjärilsvingar
ut ur osynligheten

Min makt utmanar
demonernas musikspel
och den allsmäktiges andetag

Jag är den döda feminina Jesus
Min svaghet är min styrka
Detta liv är min anspråkslösa dräkt
Jag ropade till döden:
Kom, visa dig
Det är idag som jag ska förena mig med dig,
min slöja är min blodiga tröja
mina vittnen är änglarna
den barmhärtige
rådjuret
ödlan
och de uppbrutna dörrarna.
Kom
och lindra mina vilsna smärtor
Intighetens minareter ska sjunga för oss
Festen, miraklet och dansen är i full gång
här på trottoaren
intill mitt lik.

قَصيدة الطِفلة السوريَّة .

أنا البِنتُ الخَجولةُ التي تَحرُسُ بِجُثَّتِها
شوارِعَ سوريا
المُمَزَّقةَ ؛

أنا الشمعةُ التي تَسهرُ قُربَها
كلُّ الأيقوناتِ والرُسُل
في الضُحى
والليلِ
ولا وَعدَ لي ؛

أنا الطباشيرُ والألعابُ الوَرَقيّةُ
التي تَتجوَّلُ بينَ الصُفوفِ
والألوانُ الجَبّارةُ
في وِديانِ الوُرود
قَبلَ وبعدَ إنشاءِ العالَم ؛

أنا تُرَّهاتُ الأطفالِ الخالدَةُ
و ذاكرةُ الشلالاتِ
التي تَنهَمِرُ أصواتُ
حَشرَجاتِها
عَموديَّةً على هذا الصمتِ
الواسع ؛

أنا نحنُ الفوقَ
كلِّ ذي عِلمٍ
عَليم
استَعارَت إبرةَ جارَتِها
بَعدَ المَوتِ
وخاطَتْ سَواعِدَ الجُندِ
على الصِراطِ المُستَقيم ؛

أنا الصواعِقُ المُجَندَلةُ
والضَحكاتُ الراعدة
فوقَ شَواهقِ الإسمَنت

في نيويورك
و على خَدّ طُفولَتي
تَنهَمرُ أحقادُ الأمَم ؛

أنا كُلُّ الذينَ ماتوا
عَنكُم
بينَ الإنفِجاراتِ والمُجَنزَراتِ
الإلَهية
ثُمَّ كَتبوا مَراثِيَهُم
على الواحِ الصَلواتِ البارِدَة
بَعدَ آلافِ السنين ؛

أنا بَخورُ الأوائلِ والأواخرِ
والقِدّيسَةُ التي تَصفو إليها
الأجراسُ والبُحيراتُ
و لا وجهَ لي
إلا سَمائي ؛

أنا التي اتّحَدَ العُظَماءُ
والذُبابُ
و الأوسِمَةُ
و أفكارُ المَنطقِ
والرَوَث الفَلسَفيُّ
وشوارِبُ الأبطالِ
ورَقصةُ الفالس
عِندَ كَعبِ حِذائِها
وآلماً أُعْطيتُ
كي تنجوا الألهةُ من
آثامِها ؛

أنا البنتُ أمُّكُمُ
الحَزينة
ومامِن أحدٍ يُعزّيني
لَيتني لم أُولَد ؛

أنا المياهُ العَمياءُ
وزائرةُ الحَرَمَين
النُسورُ والنُمورُ
وِفقاً لِطاعَتي
أهُشُّها مِن الغَيب
بِشواشِ الفَراشاتِ
وطاعَتي فَراغٌ
لعَزيفِ الجِنّ
وأنفاسِ المَولى ؛

أنا المَسيحة المُسجّاةُ
في ضَعفي قُوّتي
وهَذي الدُنى
ثيابيَ الفَقيرةُ
صَرختُ للموتِ :
تعالَ .... أينَكَ
هذا يومُ عُرسيَ عَليك
طَرحَتي كَنزَتي المُدمّاةُ
وشُهوديَ الملائكةُ
والرَحمَنُ
والغزالُ
والضبُّ
وأبوابُ البيوتِ المُخلّعة
تعالَ
وفُضَّ لي أوجاعيَ
التائهة
سَتُغنّي لنا مآذنُ العَدَمِ
والعُرسُ والمُعجزةُ والرَقصُ
هُنا على الرصيفِ
قُربَ جُثّتي
في سوريا .

Eldtjuven Prometheus

Jag reser med nattåg,
en envis vandrare
Och som en främling i ett hölje av död
läser jag på vägen
med ett hjärta hackat av örnar
en högfärdig dikt
under en kvinnas upplysta fönster.

بروميثيوس سارقُ النار .

أعبرُ في قاطرَةِ الليل
غجرياً عَنيداً
أرمي لنافذةِ إمرأةٍ
تُضيءُ
ثمةً من شِعرٍ مَغرور
ثم أمضي
غريباً لَفَّه الموت
و أكَلَت قَلبَهُ النُسور .

Kärlek! Det är jag som är kärleken

Imorgon, när kärlekens fågel besöker dig
för att leda dig in
i de villrådiga drömmarnas gömma
stig då nerför barndomens trappa,
samla dina vänners kyla och det sublima i deras ögon
för att skapa en pappersdrake
med vilken du flyger
till ditt livs andra ände
om så bara för en enda gång

Gråt eller skratta
Avståndet har rivit dig itu från sida till sida
Du är en bädd som vidskepelse skakar av.

يا حُب أنا حُب .

غداً عندما يزورُكَ
طائرُ الوِدِّ
لِيدُلَّك على الأحلام
غَيرُ الواثقةِ من مِخبَئِها ؛
انزلْ في نَومِك
على سُلَّم الطُفولة
و اجمَعْ بَردَ رفاقِكَ
و مجدَ أعينُهِم
كي تَصنعَ منها طائرةً وَرَقية
تطيرُ بها ولَو مرَّةً
إلى الطَرفِ الأخَرِ من عُمرِكَ
....
....
انظر الآن
- ابكِ أو اضحك -
لقد مزَّقتكَ المسافةُ
من صَوبٍ إلى صَوبْ
و أنتَ في هذا المَكان
سريرٌ تهزُّه الخُرافة .

3 x Vitt

1

Det finns drömmar som jagar oss
ända upp till drömmarnas bergstoppar
Damen, du som inte har några tårar,
pojken minns
ett avstånd av mjuk is

2

Den bekymmerslösa pojken
avbildar fönster utan ramar
Hans dröm var snabbare än vitheten

3

Se,
varje gång våra röster höjs
lämnar den lätta döden tillbaka
vårt livs tröja
och en tjänare ropar till jätten i himlen.

ابيض ثلاثةَ مَرّات .

1

ثمَّةَ أحلامٌ تركضُ

خَلفَنا

إلى أعلى جبالِ النَوم

يا سيدةً بلا دَمعات

الولَدُ جَلَسَ و تذكَّرَ

مسافةَ الثلجِ الطَريّة .

2

الولدُ الشَقيُّ

يأخذُ صوراً تذكارية

لِنوافذَ بلا ضِفاف

لقد كانَ حُلمُهُ

أسرعَ من أبيَضْ .

3

انظر

إنهُ الموتُ الخَفيف

يَكِرُّ كنزةَ أعمارِنا

وفي السماءِ خادمٌ يُعيّطُ

أيها العِملاق

كُلَّما ارتفَعَتْ صَلواتُنا .

Gammal kärlek

Jag var en förvisad furste i det smattrande regnet
och svävade på en tid av kvinnor som liknar dig:
de som var ditt ansikte
de vars ansikte du var
de som kom genom tysta årtusenden
de som formade sitt eget liv
I din röst flydde jag från dem
till oss DU och JAG
som är två ensamma furstar
vid tillvarons rand
där inga gudar finns
och inga besökare kommer.

حُب قديم .

كنتُ اميراً مَنفياً في صوتِ المَطر
طائراً على أزمنةِ النساءِ الشَبيهةِ بكِ :
مَن كانوا شَكلاً لكِ
وكنتِ شكلاً لَهُم
اولئك الأتينَ عبرَ آلافِ السنينِ الصامتة
صانعي اشكالَهُم وحيواتَهُم
على صورتكِ ؛
كنتُ هارباً منهم إلينا
- إلينا الأنا والأنتِ -
الأنا والأنتِ اميرَين وَحيدَينِ
على حدودِ الأيام
بلا إلهٍ
ولا عابرِ سبيل .

Erotik

Stjärnan som störtar i din bädd
avskaffar bekymmer och principer
Den varskor dig om ditt helvetes fägring
I den förenas passionen med plågan
Med sin mun döper den dina höga pelare
Den gömmer sig bakom en mask
av förförelsens klor.

جنس .

والنجمُ على سريركِ إذ هَوى
اطاحَ الهمومَ والسِوى
عن مَفاتِنِ جَحيمِكِ رَوى
وتآخى في غيّهِ مَعَ الهَوى
عَمّد بفَمِهِ شاهِقَ الرُخام
فَستَرت عُريَهُ مَخالبُ الغِوى .

Regn för den främmande stadens skull

Måne i måne
somnar jag i dig
utan fruktan för evigheten
utan ånger
Jesus och Moderns tid
Vi har återvänt till den
med en ikon där månarna är kärleksfanor
doftande av rökelse från Qasiunbergen,
fanor där tiden talar
Intigheten tecknar ned
dina sköna namn
som om den som böjer sig över dem
och andas in deras årtusenden
är en Gud vid ditt ansiktes tröskel
Regnet, glädjen som dröjt i molnen,
faller tätt på nytt med silverklockors slag
för den främmande stadens skull
Damaskus, mitt hjärta söker skydd
i dina ögons kyrkor
Vi återvänder bara för återvändandets skull
Vår frånvaro är duvor som muntert landar vid dina portar.

قصيدة دمشق - مطرٌ مِن أجلِ الغَريبة .

قَمرٌ على قمرٍ
أنامُ فيكِ
لاخوفَ من أبَدٍ
ولانَدَمُ
أيقونةٌ من قَمَرَينِ
عُدنا بها إلى زمنِ المسيحِ وأمِّهِ
راياتَ حُبٍ
من " قاسيونَ " بَخورُها
والعَلَمُ
كأن كلامَ الزّمان في اطرافِها
أسماؤكِ الحُسنى
يَكتُبُ عُرَيها
العَدَمُ
وكأنَّ الذي انحَنى
وشَمَّ دَهرَها
إلهٌ على عَتباتِ وجهِكِ
يَزدحمُ
المطرُ من أجلِ الغَريبةِ
عادَ في فِضَّة الأجراسِ
عيداً
تأخّرَ في الغَيم :
ياشامُ قَلبي
في كنائسِ عَينيكِ
يَعتَصِمُ
نأتي لِكَي نأتي
وذَهَبُ غيابِنا
حَمامٌ حَطَّ
على أبوابِ دمشقَ
يَبتَسِمُ .

Maria

För din skull,
du som härskar över de sjunkna templen inom oss
ska hästar från svunna tider
bevista din tystnad varje dag
De ska komma och ge sig av
med kvällens vindpust mot denna jords rand
där stjärnorna är en hemvist för varje kyla och varje färg
Det finns ingen rädsla i denna stora natt

För din skull
och för den som spelar en romsk melodi ovanför regnet
en naken pojke, son till tusen gudar
ska springa ut från döden
och planterar din längtan som vassrör
i dalarnas tystnad
Du, medelhavets pilträd
änglarna själva skriver fritt ditt namn.

قصيدة مريَم .

لأجلِكِ
يا سيّدةَ المعابدِ الغريقةِ فينا
أحصنةٌ من الأزمِنةِ الغابرة
ستزورُ صمتَكِ كلَّ يوم
تأتي وَتَروحُ
مع نسائمِ العَشيّات على حدودِ هذهِ الأرض
حيثُ النجومُ بِلادٌ لِكُلِّ بَردٍ ولَون
وما مِن خَوفٍ في هذا الليل
الكَبير ؛

لأجلكِ
و لِأجلِ عازفِ اللّحنِ الغَجَري
في أعالي الأمطار
وَلدٌ لِمَليونِ إله
سَيَركُضُ عارياً من المَوت
لِيَشتُلَ حَنينَكِ قَصباً
في صمتِ الوديان
يا صَفصافةَ البَحر المُتوسِّط
الملائكةُ نَفسُها
تكتُبُ اسمُكِ بِحُرّية .

En förälskad kvinna från Damaskus

Skottet som borrade hål i fönsterkarmen
i dina föräldrars hem
bar till dig min röda kyss
Kom hit, jorden är för liten
Vagnar fraktar bort violerna
Tvätteriets ägare, som strök
din skjorta och min kjol
med sitt glödande strykjärn,
dog på trottoaren i natt
av en granat som missat sitt mål
Taxichauffören som körde oss varje torsdag
till ömhetens valv i Bab Toma-kvarteret
har emigrerat och tagit med sig
sina bullriga sånger och klistermärken med det blåa skyddsögat
Kom och låt mig möta dig
mellan två explosioner
Tänk inte på slöjan som täcker mitt huvud
Du skäggige kristne
tänk bara på mina läppar
och på den gyllene auran kring Damaskus huvud
Vi är två främmande syrier i denna värld
Förutom kyssar
finns inget som kan rädda oss,
inte ens Gud.

عاشقة دمشقية في زمن الحرب .

ألرصاصَةُ التي ثَقَبَت حافَّةَ
الشُبّاك
في بيتِ اهْلِكَ
حَمَلَت قُبلَتي الحَمراءَ
إليَكْ ؛
تعالَ
ضاقَت الأرض
والعرباتُ تحملُ البَنَفسجَ
إلى البعيد ؛
الكَوّى
الذي مَلَّسَ قميصَكَ
وتنّورَتي
بِجَمرِ مِكواتِهِ
قَتلتهُ البارحة
قذيفةٌ طائِشةٌ
على الرَصيف ،
حَتى السائقُ العُموميُّ
الذي اقَلّنا طوالَ بَعدِ ظُهرِ
كلَّ خميسٍ
إلى قوسِ الحَنان
في حَيِّ " باب توما "
هاجَرَ
و أخَذَ مَعهُ
الأغانيَ الصاخِبة
في مُسَجِّلته
و مُلصَقاتُ العَينِ الزَرقاء
ضِدَّ الحُسّادِ
على زُجاجِ سَيارته ،
اذن تَعالَ
واعْطِني مَوعِداً

بينَ انفجارَين
او بينَ رَصاصَتين ؛
دَعْ عَنكَ حِجابَ رأسي
ايُّها المَسيحيُّ المُلتَحي
وفَكِّر بِشَفَتيَّ
وبالهالةِ الذَهَبيةِ
فوقَ رأسِ دمَشقَ ،
سوريّان غَريبان نحنُ
في هذا العالَم
ولا مسيحَ لنا
إلّا القُبَل .

Porträtt på mig och Platon

Denna höst är jag
de vilda färgernas hymn
och grundämnenas byte
i universums allra första tystnad
Gudarnas bockar har
lämnat min sömn
och tagit språng ut genom gryningens fönster,
betraktat i flodvattnet som är mitt ansikte
ärr från forna liv
De korsfäste mig
vid kylans randen till kylan
och gav sig hjärtlöst av
ut ur rummet.

بورتريه لي ولأفلاطون .

أنا هذا الخَريفُ
نشيدُ الألوانِ الوَحشيَّة
وطَريدُ العناصر
في الصَمتِ الكَوْنيّ الأوَّل
لقد عَبَرتْ وعولُ الآلهة
نافذةَ الفَجرِ مِن نَومي
وراقبَتْ في مياهِ الأنهار
ندوبَ الحَيواتِ الماضية
في وَجهي
صَلبَتني وحيداً عندَ حافَّةِ البَرْد
ثُم رَحَلَتْ بقَسوةٍ
أبعَدَ من المَكان .

Dialektdikter

قصائد باللغة المحكية

Grön satin som blänker regn

Obemärkt
sedan begynnelsen
innan jag föddes, innan jag växte
och innan min skugga vinkade till mig att tala
såg jag mina vänner
rita en flod
och en himmel till vilken fåglar
återvänder likt en regnskur

***

Årstiderna är kolonner i Syrien
Höstens ena ände befläckad
med fuktiga sorger
och en flickas tysta rodnad

Den andra årstiden är regn
Den skalar apelsiner i kylan,
skänker kastanjer och vin
åt en förälskad yngling
som vid elden önskar se
sin älskades is smälta

Den tredje årstiden är en grön satäng
som blänker regn från första dag,
ett fönster som öppnas mot en granne,
ett tunt molntäcke som sjunker
över hustaken och rör vid gatstenarna

I den sista årstiden tar hettan er
tillbaka genom åren till byn
till tröskningen
till en mor som ger barnen bannor
för att de har dröjt länge i solen
till en mormor som med sitt blåa radband
läser skyddsbesvärjelsen, skänker ett långt liv till ett barn
"Vad stor du har blivit", säger hon. "Du måste gifta dig".

Men mormor, sedan du gav dig av
har barnet växt upp och glömt vad det betyder att leka
Hus och hem
Och den där flickan som vinkade till mig
medan du ansade linser,
hennes väggar fylldes med speglar
och tiden blev mogen att möta henne i hemlighet
Den lämnade sina avtryck på hennes kinder,
en äppelrodnad
Hon log bakom ett lager av maskara
och sprang över hustaket hem till sig

Så fråga inte vem jag är
Mitt ansikte är en sten lutad mot en vägg i Damaskus
Medan jag växte upp
hörde jag trampet av mina steg i andra städer
och såg gamla träd stiga upp i minnet

Vart är vi på väg nu?

Vi har reducerats till namn som vandrar i skaror
Vår tystnad är kläder som hänger på tork
och vandringen klädnypor som håller oss hängande i luften.

ساتان اخضَر عَ لَمعْة شتي .

.... وعالْسَّـكْت
من آوّل الدِني
قَبْل ما اِكبَر و فيق
ويعَيّطلي عَالْحَكي خْيالي
شْـفْت رفقات كْتار
عَم يألفو نَهْر
عالي
و يْرسمو سَما
عَا لْصُوَر
لَ طيور راجعَة عَ بلادْها
مْتل زَخْ الْمَطَر .

****
آربَعَة بالْشّـامْ
عَواميد الْفصول
بالأَوَّل خَريف
طَرَف آخرو
مْبَقَّع بالحْزْن
مَبْلول
وبْنْت قَرميدْها خَجْلان
مابْيَعرف يْقول

و التاني مَطَر
بَعَت مَكتوب
يقَشّر للبَرْد برْتقان
ويعَيِّد كَستَنا ونْبيد
لَ شَبْ صار مَخْطوب
بَلكي
تَلْج الْخَطيِة
عَ صورة الْنّار
بيسْتحي و بيدوبْ

ومِنْ أوَّلْ يَوم
عَ بْساط نيسانْ
ساتان آخْضَر
عَ لَمْعْة شْتي
وشبَّاكْ انْفَتَح
لَ جيرانْ
تنْزلْ غْطَيْطَة
عَ سْطوحْهُن
لابْسِة خْفيف
تْزمّ كْتافا
وتسأل الحَجَر
اِزا بَردانْ

و بالآخْرْ
رْجَعو ب العُمْر عَ الْضِيَعْ
لَ وَرا شْوَيّ
عَ كَتْر الصَيْفْ
ناس عَمْ تْدْرُس قَمْح
وشَمْس تْشْدْ دينَيْن ولادْها
لَ يلْعَبو بالفَيْ
وستّي تْقْيس طول العُمر
بأزْرَق الخَرَز
وماشالله
عَ هَلْ العَريسْ
وهالْوَقْت
من الْعَيْن و الْوسْواسْ
بْدّي اخْطبلو بنت
وكلّ ما طَلّ بَعْد الضُهْر
ترْجَع تقيسْ
وترجَع تخَرْبط بالقياسْ
بَسْ يا ستّي
بَعْد مارحْتي
وآخَدتي العُمر

عَ حصان ياقوت
الولاد كْبرو
ونسيو شو يَعني
يلعَبو
بَيتْ وبيوت
وهَديك البنت
انتي وعَم تنَقّي عَدَس
و تقيسي
كْتْف الْحكايات
كانت لَمَّحْتلي
وحيطان بَيتها
تعَبّت مْرايات
و عَوَقتو وْصل
بَيّاع الوَقت
لَيعَيّط بْلَيْل مَسروق :
تفّاااااااااااح
مَعْنا تفّاح
و يْزت الْصَّوْت من الْصَّدى
عَ خَدّا
ومن يَومْها
بَقِّع حَكي
هَالسّر
وتَلّة كْحْل
تضحَك شوَي
وتركُض من سَطْح الْمَسا
لَ عْنْدا ...

*****

لا تسألو مين انا
وجّي حَجَر مْرتاح
عَ حَيْط بالشّام
انا وعَمْ اكبَرْ
سْمعت بالمدُن
دَعْسات حالي
وسَجْرات من حَفّة
البُعد
يطلّو بِ بالي

ولَوين ؟؟

صْرنا اسامي كْتار
عَم تْهاجر سَوا
نْشفو تياب الحَكي
وصار السَفَر
يعلّق مَلاقط لَلبكي
فَوْق
عَ شريط الهَوا .

Om Syrien

Allt jag känner till är borta:
Dörrklockorna
Dörrhandtagen
Händerna som drog för dimmans gardiner
och viskade sin välsignelse
över Syriens novembermåne
Allt är borta

Människor, som tyst
knackade på dörren för att be
om en ung kvinnas hand,
pressade blommorna i en bok till ett minne
gav sig av och lämnade efter sig
bröllopsgåvorna

Borta är gamlingens barn
som han såg växa och sedan ge sig av
Med handen på minnets kind
väntar han och ritar förgäves
på den skräckfyllda väggen
en vinter och en spegel
Han täcker över avståndet med pudersnö
Kanske skymtar han i det vita
spår av någon som återvänt

Borta är de som hängde amuletter
på flickans spegel med ram av silver
så fort hon började sätta upp håret

och sminka sig
Borta är de som gömde koranverser
och blåa träd
i hennes sparbössa
Borta är de som trodde att hon var förälskad
och knöt "Prisa Gud" runt hennes handled
Borta är de som ur sina fickor plockade upp
fruktlundar och vatten när de såg ett bröllop
och bjöd fåglarna som landade i sommarens plånbok
De lade fram äpplen och skrattade
tills svalkans kind rodnade
Borta är de som hemförde en flod som dansade
med en klänning av långväga moln
medan berget Qasion bjöd på vin

Borta är de som sa - när de såg natten
växa gränslös och skimra av böner och guld -
att detta var Marias silkesröst som bodde
i vassflöjter
De sa: Syrien är himlens och jordens ikon
som Jesus ritade på sina axlar
och på dess kanter präntade han ett löfte om
att vandra barfota på stadens gator
med ett följe av regn
bara de frånvarande återvände

Människor som såg flickan
och kom för att be om hennes hand,
armbanden, äpplena från berget, bröllopsblommorna
dörrklockorna, dörrhandtagen
och händerna som drog för dimmans gardiner,
alla är borta.

قصيدة الشام .

كل الّلي بَعرفُن مْسافرين :
جْراس لْبيوت
مَسكات لْبواب
الإيدَيْنْ اللّي كانِت
تزيح بَرادي الضَباب
لَ تْبَسْمِل عَ قَمَر الشّام
بِتْشرين
كْلّن مْسافرين ؛

الناس اللّي دَقّو
بالهَمْسْ
عَ بْواب لْبيوت
خْطّاب
هاجَرو ونسيو
آساوِر العْرْس
ويَبّسو الوَردْ
ذِكْرى
بْقَلب كتاب ؛

الْختيار اللّي رَبّا وْلادو
وسافَرو شَباب
ناطِر رجوعُن
ايدو عَ خَدْ زاكْرتو
عَم يْبَصّر بشَدّة
لْغْياب
ويرسُم عَ حيطان
الخَوْف
بَرْدْ و مْرايات
يْطَلّعْ من جْيابو
مَسافات
ويْرْشّ عْلَيها تَلْجْ
بَلْكي بْيشوف فيها
دَعْسات الْراجْعين
كْلّن مْسافرين ؛

كانو اِزا شافو بْكْلِة شَعْرْ
الْبنت
وعِلْبة زينتا
يكتبولا حْجاب من العَين
عَ فْضّة مْرايتا
ويْخَبّولا آيات قرآن وشَجَر
ازْرَق
بمَطْمورِتا
ويْقولو في قِصّة حُب
وماشاالله
مْعَلّقين
ب اِسْوارتا ؛

كانو اِزا شافو العَروس
يْشيلو من جْياب قلوبهُن
بَساتين
ويْضَيّفو الْمَيْ
و يعزمو طيور
حَطِّتْ بْجزدان الصَيّف
تفّاح يْضحَك
لَ يِحْمَرّ خَدْ
القَيّ
و يْجيبو نَهْر يْرقُص
لَ فْستان غَيْمْ
جايي مْنْ بْعيد
و قاسيون يْفتَح بالْعْرْس
قْنينة نْبيد ؛

كانو إزا شافو اللّيل
كْبير
وعَمْ يلْمَعْ صَلا
ودَهَبْ
يقولو هادا صَوتْ مَرْيَم
لابْس حَرير
وساكِن بْ نايات
القَصَبْ
ويقولو :
الشام آيقونة الأَرْض
والسَما
عَ فَتْحَة كْتافو
المَسيح راسِما
كَتَبْ عَ طْرافا
و نَدَرْ
يمشي بْشوارِعا
حْفْيان
ويْمْشي مَعو المَطَر
بَس يْرجَعو
الْغايبين
كْلّن مْسافرين

النّاس اللّي شافو
الْبنت
وإجو خْطّابْ ،
الأساور ، تْفّاح الجَبَل ، وَرْدْ العْرْس ،
جْراس الْبيوت ،
مَسْكات الْبواب
الإيدَيْنْ اللّي كانِت
تزيح بَرادي الضَباب
لَ تْشق عَ صْبْح الشّام
بِتْشرين
كْللّن مْسافرين .

Legenden om den fattige prinsen

Till kexförsäljaren Mustafa Arab
som dog i Aleppo

Prinsen återvänder hem med sina gäster
På ena axeln bär han en flod
som svämmar över var gång han skrattar
Vattnet blir till en schal som al-Mutanabbis sto
galopperar på
och bakom det tusen riddare
På den andra axeln bär han Johannes Döparen
målad med ringar av guld
och två strimmor av himmelsk eld
De har kommit för att rena blodet från hatet
i Eufrats vatten
och för att beströ gatorna med lagerblad
Prinsen är tillbaka
för att se om drottningen gömmer
bakom sin lugg en måne, för att skydda den mot det
onda ögat
Han är tillbaka för att berätta för henne
om sin kärlek och sin galna ungdomsresa
I sitt följe har han skriftställare med händer av
palmer
för att skriva åt henne en amulett,
har med sig även skoluniformen, den hon hängde på
en spik av dimma
Prinsen är tillbaka för att närvara vid sin systers
bröllop,
och har med sig en tidig blomstermånad

så hon redan nu kan se blommorna varje morgon
och varje kväll,
har med sig indiska silkeshandlare
som sprider sötma på hennes bröllop
och klänningar som snöar över Aleppo
så fort hon tar på sig sin slöja.

اسطورة الأمير الفقير ؛

لَ بَيّاع البسكويت القَتيل في حلب " مصطفى عَرب " .

راجْع الأمير المُصطفى
جايب مَعو
ضيوفْ
حامْل عَ آوَّل كْتف
نَهر
كل ماضحِك
بيطوفْ
وبتصير المَيّ متل شال
تركض عَليها فَرَس " ابو الطَيّب "
ومَعا الْف خَيّال
و عَ تاني كْتف حامل " المَعْمَدان "
مْحوَّط بدَواير
دَهَبْ
وخَطّيْن من السَما
نارْ
جايين يعَمّدو دَمْ الحْقْد
ب حَلَب
ب مَيّ من الفُرات
ويفرشو الشَوارع وَرَق
غار
راجْع الأمير
يزيح غرّة الأميرة
لْ عَم تخَبّي
القَمّر

من حَكي لْ عيون
ويحكيلا عَن الحُب
والسَفَر
متل دَعسات وَلد
مجنون
جايبلا مَعو كُتّاب
اِيدَيْهُنْ نَخْلْ
يكْتبولا حْجابْ
جايبلا مَريول مَدْرَسْتا
لْ معَلّق عَ مْسمار
الضَبابْ
راجع الأمير
يْحضَر عْرس اِختو
جايبلا شَهر وَرْد
قَبْل وَقتو
ل يتْصَبّح بْوجّا
ويتْمَسّا
جايبلا تجّار حَرير
من الهند
يرشولّا مْلَبّس
بِ عْرسا
جايبلا نَحْلْ يدَوّر عَ العَسَل
ب اِسوارتا
وفَساتين تَلْجْ
يشَتّولا فَوق حَلَب
بَس تلبُس
طَرْحِتا ....
.....

Hon bär mig, Narcissus och silke från Aram

Till min mor

1

April, Palmsöndag
Hon bar mig och gick till kyrkan Ashaaniin
med en anspråkslös bön i kjolens ficka
Senare såg jag i spegeln regn och människor
som handlade nya kläder inför helgen
Innan kyrkklockan vaknade,
såg jag i sömnen
min långväga gåva som jag, klädd i mina nya kläder,
väntade på tillsammans med min mor
vid berättelsens fönster
Utanför fönstret flög duvorna
med utsträckta vingar över Damaskus
som ett förhänge

2

Hon bar mig
genom byarnas sommar
medan jag i hemlighet
samlade fräknar från hennes axel
svärm efter svärm
och sparade dem i min bössa
När vintern återvände från sin resa
strödde jag dem över mig,
gjorde dem till tröjor och kristallkronor
som ännu hänger i mina tankars tak

3

Hon bar mig
varje gång min feber bredde ut sig
mot smärtans och gråtens rand
Hon lyfte paradis ur marken
under sina fötter
och viskade dem i mitt öra
Förtvivlad som jag sprang hon ut
mot vidderna
och sökte gränslösa böner
som hon tecknade i blöta mässor av tårar
på mitt ansikte
Hon bad och bad
tills det ur hennes hand rann vax
ner på himlens kind

4

Plötsligt somnade jag och växte
utan att någon märkte det
Med båtar som gåvor till Ekot
knackar jag barfota som Narcisos
på min bild i flodens hjärta
Vi leker tillsammans
i den vidöppna svalkan
Kanske gör ringarna kring barnets stenar mig åter
till det barn jag var
och får mig att somna en kort stund
i din famn

5

Galen!
Det blev stulet, anteckningsblocket
där jag tecknade ner svanens röst
och bredvid den högt uppe i himlen hängde
sjöar i min pappersdrakes tråd
Bakom dem rusade röda hästar
som strödde basilika
över din sömn
Och innan barnets drömmar
föll ner över världens tak
blundade jag och samlade ihop vattnet,
hästarna och svanen
som en gåva till dig
tillsammans med silke från Aram.
Sorgsen minns han att de är försvunna
och börjar plocka ner deras bilder
från dimmans träd

Din galning!
Det finns ingen vackrare gåva
än staden Damaskus
Jag kommer till dig med den
smyckad med alla Iraks palmer
och hela Beiruts hav.

تْحْملني ، نَرسيس ، و حَرير من آرام .

لَ أمي

1
تْحْملني ؛
ونْروح عَ كنيسة الشَعانينْ
ب نيسانْ
و بْجَيبةْ تَنّورتا
دُعى مْستِحي
و راكْدْ وَرايِ
شوف الدني ناس
ومَطَر و وجوه الوانْ
عَمْ تشتِري تياب
لَلعيد
من المرايِة
وقَبْلْ ما يفيق
الجَرَس
أبصُر بْنَومي عيديتي
مسْتَعجْلِة حالا
من بعيد جايِة
ناطرا أنا و امي
وتيابي الجْداد
عَ شبّاك الحكايِة
و وَرا الشبّاك
طاير حَمام
و مَفْرود فَوقْ الشام
متل بْردايِة

2

تحملني

بْصَيْفْ الضِيَعْ

و بالسِّرْ لَمْ النَمَشْ

عن حدود كْتْفا

و خَبّيهن بْقْجّتي

كَمْشات

و بس يرجَع من سَفرتو

الشتي

رْشّْن عَ حالي

و اِعْمْلن للبَرْدْ

كَنزات

و لَهّلَقْ جَنْبْ السَما

مْعَلَّقين

بْسَقْفْ بالي

كريستال

و ثْرَيّاتْ

3

تحملني ؛

كل ما تْمْرَضْ حَرارتي

و اوصَلْ عَ حَفّة الوَجَعْ

و الْبكي

تْشيل جَنّات

من تَحت اِجْرَيها

و تْوَشوشْنْ ب إدني

حَكي

وتْخاف مْتْلي

و تركض صوب ضَوّ

القَلا

تجيب آيات واسعة

اِلي

و اِلا

و ترسْمُن عَ وجّي
قدّاس مَبلول
بالدَمعْ
و تْصلّي
لَ يْنزّ من اِيدا
عَ خَدّ السَما
شَمْعْ

4
اخَدتْ غَفوِة
وكْبْرت
ما انتَبَهلي حَدا ؟!
مْثْل نَرسيس حْفيان
وحامِل مَراكب
للصَدى
دْقْ عَ باب صورتي
بْقَلب النّهْر
ونْلْعَب سَوا
بْ هالْمَدى
و الفَيّ
بَلْكي حْجار الصَبي
عَ دَوايْر المَيْ
بتْردّني طفل صغير
واغفى ب حْضنِك
شْوَيّ

5
مجنون ؛
صَوت البَجَع
عَ دَفتري كَتَبتو
و نْسَرَق
و بْحيرات جَنبو عالية
مَربوطة بْخَيط طَيّارتي
الوَرَقْ

تْسافر بالسَما
و تْلْحَقا خيول حَمرا
تفَرْفْط عَ نَومِك
حَبَقْ
وقَبْلْ ماتوقَعْ احلام الصَبي
عَن سَطْحْ الدِني
عَ إمّا
اِغفى عَ حالي
ولْمْ المّيْ والخَيل والبَجَع
فَوق بالفَضا
ولمّا
وجْبْلك مَعا حَرير من آرام
زَعْلان عَم يْتْزَكّر الغِيّاب
ويقَطِّفْ صُوَرْهن
عَن شَجَر الضَباب
....
....
مجنون ؛
مافي هَدايا بالأرض
آحلى من الشام
لْ مَدينِة
جايبلِك مَعا كل نَخْل العِراق
وبَحْر بَيروت زينِة .

Gebran Saad är en svensk poet med syriskt - libanesiskt ursprung.
Bortglömda stränder är hans första diktsamling på svenska. De flesta av dikterna är skrivna i Syrien men några av dem blev till i Trollhättan mellan 2011-2015.

I den här boken ingår även dikter skrivna på dialektspråk. Översättningen av dem är närmast en återgivning av vad dikterna handlar om. Dialektdiktningen kantabilitet, där dess förmåga att sätta sig i omedelbar förbindelse med mottagarens djupa livserfarenhet har gått helt förlorat. Trots att vi, poeten och jag, är medveten om förlusten har vi valt att dikterna ändå skulle få vara med.

Dikterna "Den syriska flickan, Kristus återvänder till Galileiska sjön och Kärlek i krigstid" fanns i en preliminär översättning av den svensk - syriske dramatikern Wadie Amsih. Han avled tyvärr innan dikterna fick sin slutgiltiga form.

Denna samling är Gebran Saads andra bok. Den första "23 dikter" kom ut 1998 i Damaskus.

Mellan 2004 och 2005 publicerade han i den libanesiska tidningen al-Nahar ett stort antologiskt verk med libanesiska och syriska kärleksdikter från 1950 och fram till 2005.

1990 röstades han fram i den Londonbaserade tidskriften "Kritiker" som mest lovande poet bland 80 andra arabiska unga poeter.

2008 kom ut hans antologi "Jesus vapen, det libanesiska kärlekshusets antologi".

En del av hans dikter finns även publicerade i diverse engelska och franska webbsajter.

Delar av hans första arabiska libretto "kärlek och evighet vid medelhavet" komponerades och spelades 2009 av Osnabrüks orkester I den tyska Morgonlandfestivalen.

Gebran Saad är en svensk poet med syrisk-libanesiskt ursprung. Bortglömda stränder är hans första diktsamling på svenska. De flesta av dikterna är skrivna i Syrien men några av dem blev till i Trollhättan mellan 2011-2015.

Denna samling är Gebran Saads andra bok. Den första ”23 dikter” kom ut 1998 i Damaskus.

Mellan 2004 och 2005 publicerade han i den libanesiska tidningen al-Nahar ett stort antologiskt verk med libanesiska och syriska kärleksdikter från 1950 och fram till 2005.
1990 röstades han fram i den Londonbaserade tidskriften al-Naqid ”Kritiker” som mest lovande poet bland 80 andra arabiska unga poeter.

2008 kom ut hans antologi ”Jesus vapen, det libanesiska kärlekshusets antologi”.
En del av hans dikter finns även publicerade i diverse engelska och franska webbsajter.

Delar av hans första arabiska libretto ”kärlek och evighet vid medelhavet” komponerades och spelades 2009 av Osnabrüks orkester I den tyska Morgonlandfestivalen.

Gebran Saad
جبران سعد

Dikter på Svenska och Arabiska
قصائد بالسويدية و العربية

Bortglömda stränder
سَواحل مَنسيّة